

[Socialministeren.]

Jeg skal derefter kort omtale de tre Konventioner, idet jeg i øvrigt tør henvise til den tidligere udførlige Forelæggelse, der har fundet Sted fra min Foregængers, Socialminister Borgbjergs Side i sin Tid. Han omtalte udførligt den 3. December 1924 i Folketinget Baggrunden for disse Konventioner, henviste til Forbundspagten Artikel 23 og Versailles-Traktatens Kapitel 13. Jeg forudsætter hele denne Forhistorie bekendt for det høje Landsting og gaar direkte over til Konventionerne.

Det første Konventionsudkast, der foreslaas ratificeret, er det af den internationale Arbejdskonference i Genève i Efteraaret 1921 vedtagne Udkast til Konvention angaaende Børns Beskæftigelse ved Landbrugsarbejde. Udkastet er trykt som Bilag 1. Det blev i Rigsdagssamlingen 1924—25 og de to følgende Aar forelagt Rigsdagen i Form af Forslag til Lov om Ratifikation af den nævnte Konvention, men Forslaget blev altsaa ikke vedtaget.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Konventionens Forhold til dansk Lovgivning og særlig til den saakaldte vestjydske Skoleordning, som man fra visse Sider mente gjorde det betænkeligt at ratificere denne Konvention, skal jeg tillade mig at henvise til den som Bilag 2 trykte Oversættelse af en Skrivelse af 1925 fra Arbejdsbureauet, der ikke mener, at dansk Lovgivning, som den er i Øjeblikket, skulde være uforenelig med Konventionen. Det samme gælder i og for sig Forstaaelsen af Konventionens Bestemmelser om, at den aarlige Skolegang ikke maa nedsættes under 8 Maaneder.

Overfor tidligere fra konservativ Side fremsatte Betænkeligheder skal jeg oplyse, at Konventionen efterhaanden er ratificeret af følgende Lande: Belgien, Bulgarien, Czekoslovakiet, Estland, Irland, Italien, Japan, Luxembourg, Polen, Sverige, Østrig og Ungarn, i alt 12 Lande. Jeg tillader mig at anbefale, at Rigsdagen giver det ønskede Samtykke til Ratificeringen af denne Konvention.

Det næste Forslag til Rigsdagsbeslutning vedrører et af den internationale Arbejdskonference i Genève samme Aar, altsaa 1921, vedtaget Udkast til Konventionen angaaende Landarbejderes Forenings- og Organisationsret. Ogsaa dette

Udkast har været forelagt Rigsdagen i 1924—25 og de to følgende Aar som Forslag til Lov om Ratifikation af Konventionen; men heller ikke dette Forslag blev vedtaget.

Denne Konvention giver endnu mindre — kan man sige — end den førstnævnte Anledning til for Danmarks Vedkommende at træffe særlige Lovgivningsforanstaltninger, idet den her i Landet gældende Lovgivning fuldt ud opfylder Konventionens Fordringer. Jeg sigter særlig til selve Grundlovens § 85, der jo tilsikrer Foreningsfriheden. For saa vidt er det naturligvis rigtigt, som det tidligere fra Venstres Side er fremhævet, at Konventionen er overflødig, idet Landarbejderes Forenings- og Organisationsret er tilsikret dem ved selve Grundloven. Men selvfølgelig har det paa den anden Side sin Betydning — jeg vil ogsaa sige sin store Betydning —, at de flest mulige Stater under Folkeforbundet ratificerer de Konventioner, de kan ratificere, og derved giver et Eksempel for de mere tilbagestaaende Lande. Og Danmark vil altsaa ved at ratificere Konventionen øge Antallet af Ratifikationer og i det hele medvirke til Fremme af det internationale Samarbejde.

Jeg gør i øvrigt under Henvisning til det i Rigsdagen tidligere passerede opmærksom paa, at Arbejdsbureauet udtrykkelig har udtalt, at der ikke er Tale om at skabe nogen for Landarbejdere særlig Organisationsret. Endnu skal jeg tilføje, at den 1. Juli i Aar havde følgende Lande ratificeret denne Konvention: Belgien, Bulgarien, Chile, Czekoslovakiet, Estland, Finland, Frankrig, Holland, Indien, Irland, Italien, Letland, Luxembourg, Norge, Polen, Storbritannien, Sverige, Tyskland og Østrig, i alt 19 Lande. Jeg tillader mig herefter at anmode om, at Rigsdagen vil give sit Samtykke ogsaa til Ratifikationen af denne Konvention.

Det tredje Forslag til Rigsdagsbeslutning, som jeg skal tillade mig at forelægge for det høje Landsting, vedrører et Udkast til Konvention angaaende en egentlig Hviledag i industrielle Virksomheder, saaledes som dette Udkast er vedtaget i Genève i 1921. Forslaget gaar ganske kort ud paa, at Rigsdagen udtaler sin Tilslutning til, at det af den internationale Arbejdskonference i Genève i Aaret 1921 vedtagne